

Історія однієї приватизації,

або Чому мукачівські робітники не люблять «нових українців»

До директора відкритого акціонерного товариства «Мукачівська масло-сир-база» він постійно заходить у чорних шапочці й масці на нижній частині обличчя. Промовляє одні й ті ж слова: «Ти ще сидиш тут, стара суко?». Це ж саме повторює кожного дня, протягом місяців, телефонувачини Віра сидить. А він тивується й нервус. Навіть, натягнувши ту саму маску, шастає територією масло-сир-бази з відеокамерою.

Колектив масло-сир-бази

практично в облозі. Щохвилини чекають «наїзду». Проте готові відправити його до Москви. Коли 45 осіб трудового колективу увійшли до «червоного куточка» зустрілися з кореспондентом «Дня», зчинився галас. Обурення адресувалося жінці, котра всілася на приставний стілець. З місця зустрічі її вигнали. «Ми вирахували, що вона — інформатор фірми «Атріула», яка хоче вивести нас на вулицю», — пояснили робітники.

Закінчення на 6-й стор.